Tărâmul prea îndepărtat al zăcămintelor necunoscute

On Iunie 10, 2012

Scrutează orizonturile până departe, astfel încât să te apropii de tărâmul ce ascunde întreaga taină a lumii și a universului.

Din clipa când mă interesa ceva, deveneam inaccesibil oricărei ocupații. Întotdeauna și pretutindeni, eram călăuzit de această unilaterală impetuozitate, manifestarea acerbă a imboldului lăuntric către noi abordări, urmărirea complexă a celor mai bizare și inedite aspecte în materie de simțuri și simțiri care încordau peste măsură, ca un arc gata de tragere, resorturile vitale ale manifestărilor omenești.

Era vorba de o frenezie totală, nemaiîntâlnită, (paradoxală la cei ca mine a căror preocupări erau legate de practicarea sportului de performanță), izvorâtă brusc din goana aprinsă după cel mai prețios, cel mai curat, cel mai semnificativ activ din lume: știința. Ştiința vieții, a timpului, a gândurilor, a corelațiilor și a interdependențelor, a înlănțuirilor mistice care conduc la apariția unei lumi imperceptibile. A eternelor valori ce transformă simțămintele în energii alternative, negative și pozitive existente în ființa omenească.

Comanda destinului a fost mai presus decât nivelul aspirațiilor mele. Sau se întrepătrundeau? Simțeam că mi se dăduse în exploatare un imens rezervor cu potențial extraordinar de energie umană regenerabilă. Şi trebuia să mă ocup de întreținerea acestuia. Eram un călător aruncat în cel mai dur și sinistru tărâm, având dificila, costisitoarea, înfiorătoarea sarcină de a-l explora în întregime, însă abordându-l într-o manieră suprarealistă, cu riscul de mă pierde în abisurile lui.

Leadership: Ești îndeajuns de capabil să trasezi o graniță între Ştiința Vieții, care te învață să programezi întâlnirea cu destinul, și misterul ei?

Așa s-a născut magia, mecanica înțelegerii naturii umane, farmecele ei. Materia sfântă, însângerată de exploziile în lanț a celor mai calde sau mai reci emoții, a celor mai crunte aspirații ale sufletului. Căreia numai el, aprigul explorator al tărâmului iluziei și realității, prin intermediul personajelor nenumărate, create și interpretate la cea mai înaltă cota a profesionalismului, le putea da o formă armonioasă și o imensă energie. Ca un sculptor care modelează fundația de bază a oricărei ființe, cu dalta bine ascuțită a propriilor gânduri și simțiri.

Personajele create după o rețetă studiată și îmbunătățită în ani de zile, după chipul și asemănarea celor ce-și poartă în suflet când bucurii, când dureri, îmbrăcate cu cea mai strălucitoare combinație de alb și negru (pentru că aceste culori sunt definitorii caracterului uman și dezvoltării lui), își exteriorizau trăirile în cele mai variate moduri astfel încât să dea impresia că sunt perfecte și nu trebuie ajustate cu nimic. Trunchiurile vii, pline de sevă, a pasiunilor și pulsiunilor lor, își arătau toate asperitățile, părând astfel mult mai convingătoare.

Ştiința vieții este ceea ce am învățat din ce am trăit în timpul experiențelor mele de singurătate în sfera clipei prezente, de a fi hărțuit de gânduri intimidante, adevăruri relative, programe instalate în mintea mea de puterea lui Dumnezeu. Multe minuni am trăit în timpul rugăciunilor mele de a mă întări în răbdare, în nădejde și în credință, pentru a ușura continuarea aventurii numită "Schimbări mici", în colțul meu umil de rai, din camera mea.

Magia se produce în cadrul inițierii tale în cele mai adânci mistere ale vieții sub chipul unui alt personaj, apropiat de ceea ce ai în minte când ești prins în jocul manifestării

realității pe care o creezi în jurul ideii de "iluzie".

Spuneam la unul din webinariile mele că leadershipul te aruncă în "închisoare", apoi îți întărește încrederea în tine, în știința ta, salvându-te de la un "somn" prelungit și la un deznodământ păgubos.

Observ, ascult și mă mir de felul absolut caraghios în care mulți dintre cei așa ziși lideri din diverse companii sau instituții abordează leadershipul. Cred că multora le lipsește cu desăvârșire esența magică, acea iluminare interioară a omului rafinat, chibzuit prin prisma cunoașterii naturii umane într-un context de *"self-reflection"* . Si prin felul cum abordează trecerea de la "alb la negru" în cursul evoluției lor.

Ca niște nebuni furioși aceștia se năpustesc în pereții celulelor tapetate cu printuri din propria lor realitate (lipsită de măsură și deseori de suflet), se zbat în închisoarea invizibilă a unei glorii construite pe munca și sudoarea altora.

Împinși tot mai mult într-un neant al nepăsării de o viziune necaracteristică oamenilor drepți și curați, improprie fondării leadershipului sănătos, prinși în plasa neputinței de a se ridica la nivelul pretențiilor impuse de virtuțile cele mai de seamă. Singuri, își creează un anumit tip de leadership, pe niște temelii tot atât de șubrede ca și piciorușele posterioare ale greierilor adaptate la sărit – numai că ei sar peste tot ceea ce înseamnă "uman". Iluzia unei deziluzii.

Numai cei hotărâți, dar și plini de finețe, a căror adevărată valoare stă în măreția sufletească, își pot descătușa spiritul cutezător și își pot vădi calitățile de explorator al spiritului. Cercetând minuțios fiecare trăire, fiecare fior, fiecare impuls, fiecare gând ce încearcă ființă umană, eternele valori ce transformă simțămintele în energii alternative, negative și pozitive existente în ea.

Leadership: Poți să te plasezi într-un raport nemijlocit față de sinele confesiv pe fondul unei experiențe care te califică să cântărești valoarea unei creații care depășește prețul ei?

Şi iau aminte. Am toate temeiurile să afirm că, în realitate, arta de a conduce se prezintă altfel decât au înțeles-o mulți dintre indivizii aflați în posturi înalte, căzuți sub înrâurirea ideii că felul cum îndrumi se datorează carismei, personalității, eventual a meritelor personale. Lipsiți de orice fel de realizări, singurul lor punct de sprijin fiind marcat de numeroase "recomandări" sau de o lungă și bogată experiență în câmpul muncii.

Aceștia, ca niște condamnați închiși într-o cameră obscură, și-au format niște false opinii despre leadership (sau insuficient de largi, nedeschizătoare de noi orizonturi), ce nu se bazează pe observație atentă, care nu se axează pe mecanica înțelegerii naturii umane. Ei nu sunt capabili să vadă în ei înșiși un *„ exemplary true leader "* - un investigator neîntrecut al construcției potențialului uman, un stilist sigur pe el.

Oare mă înșel? Oare mai întâi de toate, liderul nu trebuie să fie un creator, un artist neîntrecut al perceperii celor mai fine simțuri, un fin cunoscător al relațiilor inter-umane și al resorturilor prin care acestea sunt reglate, având în centru atenției sale omul și înțelegerea lui?

A te plasa într-un raport nemijlocit față de sinele confesiv pe fondul unei experiențe care te califică să cântărești valoarea unei creații care depășește prețul ei, înseamnă să te raportezi la o imagine care îți rămâne în minte pentru totdeauna sub aspectul formării unui orizont mai larg de înțelegere a lumii.

Prețul unei creații, pe linia valorificării elementelor de noutate, se stabilește printr-o transfigurare de concepție si de viziune asupra realității pe care o compui și o guvernezi.

Tărâmul care se extinde continuu

Leadershipul este un tărâm prea mare, prea bogat, prea îndepărtat ca să poată fi jefuit și distrus – un fel de Atlantida care nu ar putea fi niciodată înghițit de mare într-o zi și-o noapte, scufundat în adâncuri de furia unui tsunami, în perioada sa cea mai înfloritoare. Este un tărâm care se extinde continuu, tot mai departe, prin puterea liderilor de a scoate la iveală realitățile ascunse ale ființei umane, prin capacitatea lor de a surprinde cele mai expresive manifestări ale spiritului uman.

Foarte puțini reușesc să se apropie de acest tărâm, să se adâncească, ca un pelerin neobosit, în căutarea luminii, a marii revelații, pe cât de complexă, pe atât de neînțeleasă, a omului. Puțini se dovedesc a fi navigatori de elită, puțini au curajul să se avânte ca un Nansen, ca un Magellan, ca un Columb în necunoscut și imprevizibil, și să izbutească să-și însușească, triumfători, adevărata înțelepciune prin eforturile lor.

Mulți lideri sunt într-o permanentă căutare a unei realități care nu aparține nicidecum acelui tărâm îndepărtat ce ascunde întreaga taină a lumii și a universului: omul (nimeni nu i-a descoperit pe deplin capacitățile și energiile înalte).

Așa cum cel mai bun mod de a câștiga bani este să investești cu înțelepciune, tot astfel cel mai bun mod de a dirija progresul leadershipului tău este să pătrunzi tot mai adânc pe tărâmul existenței umane, explorându-l în întregime, excavând fiecare deal, fiecare mină, descoperind fiecare zăcământ. Fără a te pierde în abisurile fricii de necunoscut, a indolenței și nepăsării față de semenii pe care-i conduci.

Source: https://neculaifantanaru.com/taramul-prea-indepartat-al-zacamintelor-necunoscute.html